

Évközi 24. vasárnap

Lk 15,1–32

A tékozló fiú

Mindannyiunk számára ismert a lukácsi történet a fiúról, aki kikéri a részét, aztán eltékozolja. A nagy nyomorból reménykedve hazamegy atyjához. A visszafogadás megtörténik, de elmarad a megbocsátás a másik testvér részéről. Jézus egy teljes megtérési történetet mesélt el. A folyamat minden részletét kielemezhetjük. A követelődzést, a tékozlást, a bukást. Sőt a többit is.

Az emberiség egyik fele mindig tékozló fiú. Előre kikéri örökségét és elpazarolja. A tékozló fiú története pontosan mutatja be a bűnös útját, nem beszél a bűnnek a testvérré és minden más emberre kiható fenyegetéséről. Erről egy másik bibliai történet, Kain és Ábel története beszél. Kain azért öli meg testvérét, mert úgy véli, az ő áldozatára Isten sokkal kedvesebben tekint. Nincs semmi oka megölni testvérét, mégis megteszi. Ezután pedig bujdosnia kell. Bárki megölheti, mert gyilkos. Az emberiségnek ez az ősi története a lehető legegyszerűbb formában írja le az emberiség tragédiáját, hogy az ember képes egymás ellen fordulni. S a testvérgyilkosság után Kaint a bűn száműzi a világból. A történet szerint Isten bélyegget tesz rá. Megjelöli, hogy egyáltalán élhessen.

Csak hogy a napi aktualitások fényében olvassuk a tékozló fiú, valamint Kain és Ábel történetét is. Szinte mindenki a két fiú szerepét Amerikára és az arab világra osztja. Az amerikai ember szívesen tetszeleg az erkölcsi tisztaság, a feddhetetlenség, a fair play szabályait megtartó személyiség szerepében. De az Egyesült Államok történetében páratlan sokkot élt át, hogy saját területén, a fővárost ért csapás nem csak a várost, hanem a nép lelkét is megsebezheti.

Elindulhat a legszörnyűbb, a kollektív ítélet, vagy a kollektív gyanú. Minden idegen potenciális terrorista. Megfogalmazódhat a globális ítélet: minden arab, az emberiség ellenes terrorizmus támogatója. Ebben a helyzetben népek gyűlölik meg egymást és megszületik az egymás irtásához szükséges indulat.

A történelemből tapasztaljuk, a bűnös nem mindig tér meg, hanem tettének igazolására inkább ideológiát keres. A tékozló fiú nem tudja semmivé tenni pazarlását. A könyörületes atya visszafogadása azt is jelenti, hogy a másik fiú maradék öröksége csorbul,

ezért bocsát meg olyan nehezen a szülői házban maradt fiú a tékozlónak.

Ha ismét napjaink nagy konfliktusára vonatkoztatjuk ezt a történetet, akkor kiderül, Amerika nemcsak az „erkölcsi tekintélyben” tetszelgő gazdagok hazája, hanem olyan gazdag ország, amelyben az emberek többsége olyan jólétben él, amely a szegény országok lakói számára elképzelhetetlen. A kisemmizettek gyűlölettel tekintenek a gazdagokra. A táborokban összezsúfolódtott menekültek nem értik, miért nem lehet nekik összkomfortos lakásuk. Úgy érzik, őket kisemmizték. Ez a gyűlölet, ez a „muszlim harag” sok terroristát szül. Beteg indulat beteg megoldásra indítja az embereket. A „szegény muszlim” könnyen elhiszi, a gonosz Amerikában é

Isten nélkül, és nem tiszteli Allahot.
A világunkat védeni kell, de a megoldás az érdekek harcának, a gazdasági és a vallási konfliktusok megszüntetése. A halálos és fenyegető küzdelmek forrását nem lehet megtalálni szatellit megfigyelővel. Oda egy másik embernek kell menni, aki hatástalanítja a bombává vált embert, a gyilkoló gépet, amely önmagát is elpusztítja csak azért, hogy pusztíthasson.

Talán még várunk kell arra, hogy Isten kijelenthesse: „Illik vigadnunk és örülnünk, mert ez az öcséd halott volt és életre kelt, elveszett és megkerült.”

Az idősebb fiúk imája

Elveszett juhokként tévelygünk, ki-ki a maga útján; keresd meg gyermekeidet, mert nagyon éhezünk és szomjazzuk a veled való összhang elvesztett paradicsomát. Atyánk és Pásztorunk, fuss elénk, mert nem leljük a pusztából hazavezető utat! Hálát adunk neked, Jézus, hogy gondos anyát rendeltél számunkra, aki tisztára söpri elhagyott hajlékunkat, és engeded nekünk, hogy magunkba szállva megtaláljuk a bennünk elhomályosult világosságot! Amen.